

et forslag om, at skærpelsen af straffene i stedet kan opnås ved en forhøjelse af strafferammen i straffelovens § 246 om særdeles grov vold fra fængsel i 8 år til fængsel i 10 år.

Dette forslag kan Justitsministeriet ikke tilslutte sig, fordi formålet med lovforslaget ikke alene er en forhøjelse af straffen i de voldssager, der er omfattet af § 246, men også en skærpelse af de groveste sager efter § 245.

I øvrigt anføres det i høringsvaret fra Dommerforeningen, at den detaljerede regulering af strafudmålingen i bemærkningerne til et lovforslag er usædvanlig og rejser principielle problemer om opgavefordelingen mellem domstolene og lovgivningsmagten. Dommerforeningen henviser i den forbindelse til, at straffastsættelse, herunder vurderingen af, om der foreligger konkret formildende eller skærpelse omstændigheder, anses for at være et kerneområde for den »dømmende« myndighed, jf. grundlovens § 3. Denne del af høringsvaret vedrører ikke alene dette lovforslag, men som de andre dele også forslaget om ændring af lov om euforiserende stoffer, som blev vedtaget af Folketinget den 5. december 1996 (L 23), og forslaget om ændring af straffeloven, retsplejeloven og våbenloven, som blev fremsat i Folketinget den 28. november 1996 (L 98).

Efter Justitsministeriets opfattelse bør lovgivningsmagten generelt være opmærksom på og som udgangspunkt følge de principielle synspunkter, som er indeholdt i høringsvaret. Lovgivningsmagten bør således i almindelighed ikke give præcise anvisninger på det forudsatte strafudmålingsniveau og i hvert fald ikke lægge op til, at der i konkrete tilfælde ikke kan ske fravigelse af den tilsigtede ændring i overensstemmelse med sædvanlige strafudmålingsprincipper.

Justitsministeriet finder imidlertid samtidig, at lovgivningsmagten – også i forhold til grundlovens § 3 – er berettiget til, hvis der er særlig begrundelse herfor, at give mere detaljerede retningslinjer til domstolene om de ændringer i straffastsættelsen, som ønskes gennemført på bestemte områder.

Det kan navnlig dreje sig om områder, hvor samfundsudviklingen efter regeringens og Folketingets opfattelse har nødvendiggjort særlige og mere omfattende ændringer. Som eksempler herpå kan i den aktuelle situation nævnes netop våbenlovsområdet og de skærper, der er angivet i L 98 og i dette lovforslag (L 145) samt de foretagne straffeskærper ved gentagen handel med hårde stoffer (L 23). På disse områder kan til støtte for en sådan lovgivning endvidere henvises til, at straffene efter hidtidig praksis og i overensstemmelse med sædvanlige principper ved disse overtrædelser er udmålt mere takstmæssigt (både med hensyn til bødestørrelser og frihedsstraffens længde).

På voldsområdet er der efter regeringens opfattelse også en særlig begrundelse for forslagens indhold. De nu foreslåede skærper skal – som anført i bemærkningerne pkt. 5.1. – ses i lyset af de tidligere ændringer i 1989 og 1994 og den ønskede høje prioritering af den forebyggende og sociale indsats. På den baggrund foreslår regeringen alene en skærpelse af straffene i de groveste voldstilfælde, men til gengæld en markant forhøjelse i disse tilfælde.

Vedrørende spørgsmålet om det sædvanlige i en nærmere regulering af strafudmålingen i bemærkningerne kan det nævnes, at en af de største ændringer i nyere tid, nemlig af straffene for berigelsesforbrydelser i 1982, blev gennemført ved en ændring af strafferammerne (i §§ 285-287), men med en angivelse i bemærkningerne om, at de foreslåede ændringer tilsammen tilsigtede en ændring af de dagældende strafudmålinger for berigelsesforbrydelser på gennemgående en tredjedel. Omvendt har Justitsministeriet afstået fra i det lovforslag om ændring af straffeloven vedrørende grov miljøkriminalitet, som blev fremsat den 29. januar 1997 (L 151), at give nærmere retningslinjer for den tilsigtede straffeskærpelse på dette område. Heller ikke bl.a. de i besvarelsen af spørgsmål nr. 7 omtalte ændringer af bestemmelserne om narkotikakriminalitet, børnepornografi og racisme indeholdt sådanne retningslinjer.